

Per-Olof Johansson

DAGNES DIGTE

NET-BOG-KLUBBEN

2000

IKKE
DET
ALLE

Bestilling af print- og download fra www.culturecity.dk/for-net-bog-klubben

Per-Olof Johansson

DAGENS DIGTE

ISBN 87-90733-48-7
Copyright Per-Olof Johansson
år: 2000
Server: Cybercity
Tryk: Levison+Johnsen+Johnsen a/s

Advarsel: Enhver erhvervs­mæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Antal sider: 54

Notabene

Net-Bog-Klubbens bøger er alle fremstillede efter den såkaldte print-on-demand teknik.

Den består i, at trykning og indbinding foregår i samme proces.

Endvidere stiller teknikken begrænsninger for papirtykkelse til at trykke på og papir til indbinding.

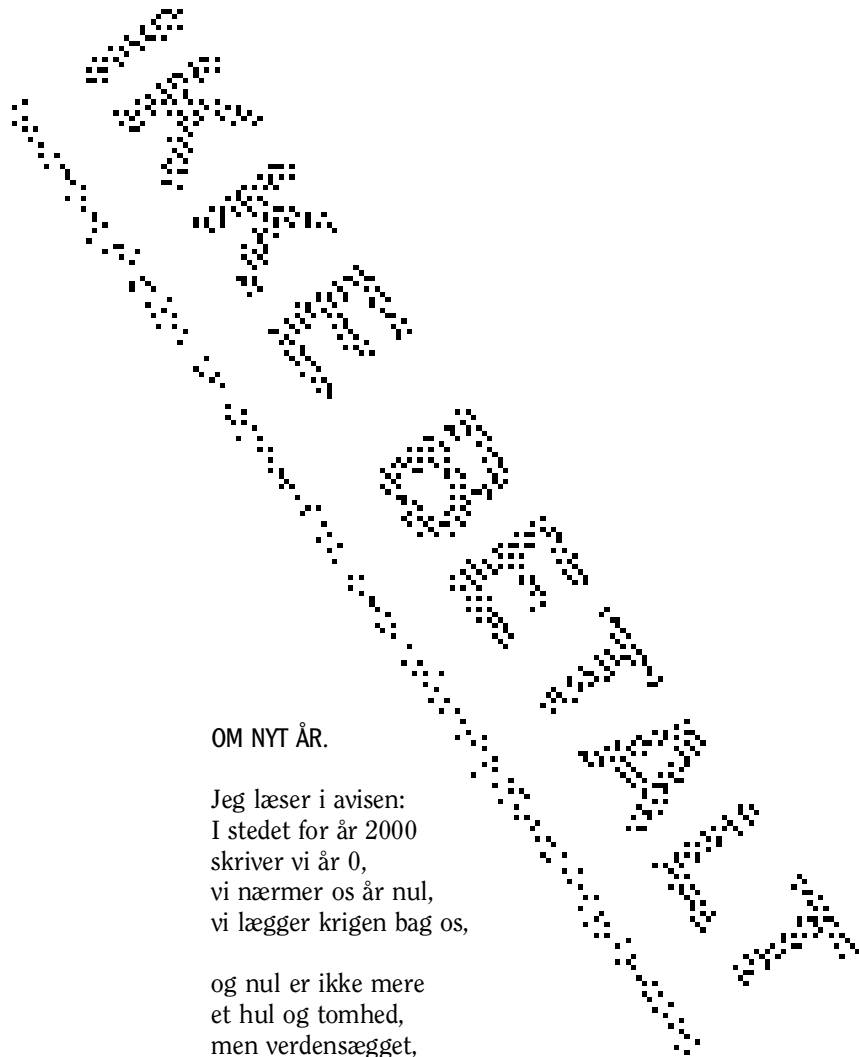
Desværre er det nødvendigt at acceptere disse begrænsninger. De skyldes, at der ikke trykkes flere bøger end der bestilles.

Forfatterne ville stå overfor helt andre krav til investeringer, hvis læserne ikke kan se bort fra disse skønhedsfejl og koncentrere sig om indholdet.

I		
	SAMFUND	9
	MEDITATION OVER MEDIER. REKVIEM. APRIL 1997.	10
	FREDSVEN	11
	ØNSKELIG OPNORMERING	12
	REVOLUTIONSDAGEN	13
	EN NATION AF DIGTERE	14
	IMPROVISATIONSTEATER	15
	SKAMPLET PÅ KINA	16
	HILSEN TIL JER DER LEVER EVIGT -	18
II		
	BOGREOLERNE	23
III		
	TEGNET AF	35
	MAMMA	36
	SKRABEHØNS	37
	SOM SOMMER	38
	IKKE EN DRØM	39
	AFHÆNGIG	40
	ERFARING	41
	GAVEN	42
	TRE BLADE OM EFTERÅRET -	43
	IMPROVISATION	44
	IMPROVISATION	45
	IMPROVISATION	46
	VINTER UDEN SNE	47
	LIVSVIDNE	48
	JULEAFTENS DAG MED LAV SOL	49
	SOM PUBLIKUM, REVET MED -	50
	BEGYNDELSER	51
	AVISDIGNET	52
	DETTE ØJEBLIK	53

FOR
RE
B
A
H

OM NYT ÅR.

Jeg læser i avisen:
I stedet for år 2000
skriver vi år 0,
vi nærmer os år nul,
vi lægger krigen bag os,

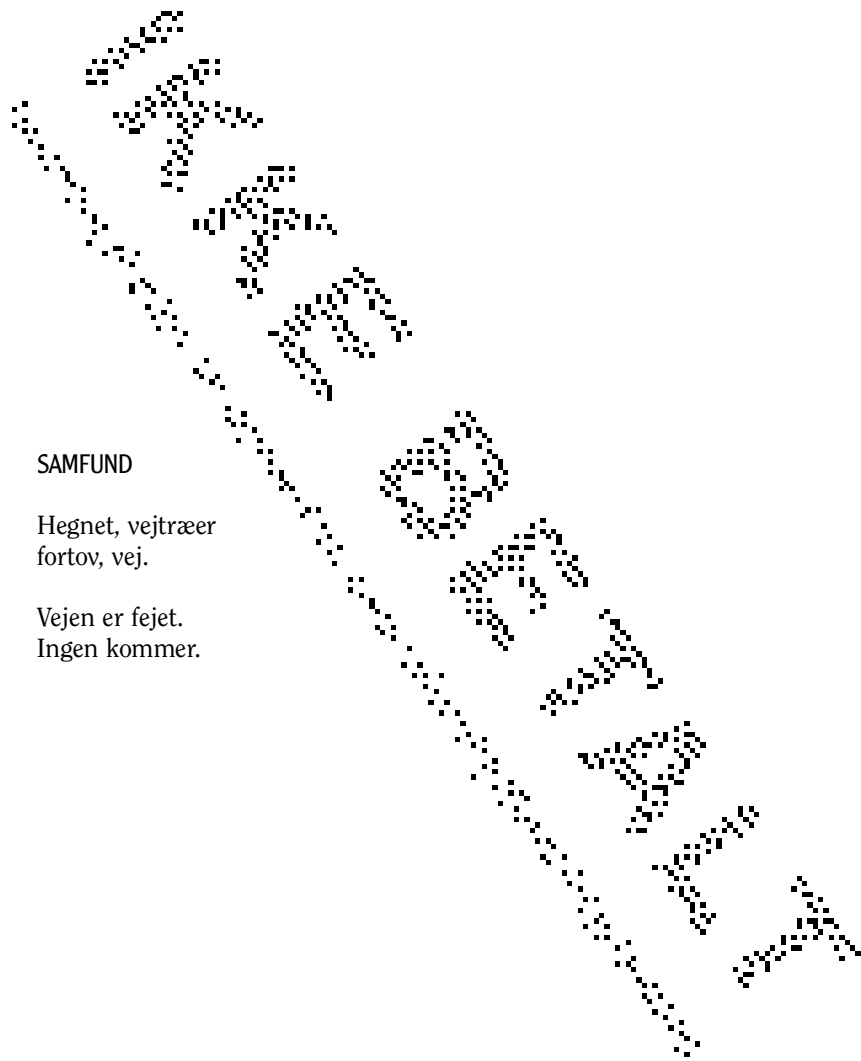
og nul er ikke mere
et hul og tomhed,
men verdensægget,
hvori en ny tid vokser.

Jeg nul vokser lidt ved tanken.

FOR BIRTH

FORGIVENESS

FOR BIRTH

SAMFUND

Hegnet, vejtræer
fortov, vej.

Vejen er fejlet.
Ingen kommer.

MEDITATION OVER MEDIER. REKVIEM. APRIL 1997.

En gruppe mennesker i Californien lod sig dræbe,
indtog gifte, døde

måske i overbevisningen at en verden ventede.

Og sandelig, aviser, tv, radio, de ved at fortælle
med salgsideens smalsporede blikker for øje.

De levendegør og dømmen er klar

over de galninge, forførte, uvilende.

Man må le. Journalisten ser sig jo i spejlet

Det er dig fabeln handler om. Som de beskriver døden

beskriver de livet. Mod videnskabens

bedre vidende hævder flertallet af menneskeheden

endnu (men hvor længe?)

at liv adskiller sig fra død. Hertil forført

af forfædrene, egne sansninger, kærligheden

og uventede dødsfald.

Snart vel at fordømme som fortidslevn, galninge.

Og under den synsvinkel:

Hvad har den gruppe gjort. De

var ikke levende og er altså ikke døde.

Jamen var det ikke deres budskab?

Et stærkt eksempel til omvendelse

til det liv, der kendes ved

1. søndag efter påske:

flokken af fugle, som letter med vinden over horisontens træer,

den iskolde vind, der har fejlet den snehvide mark grøn,

to råger der parrer sig i stærkt sollys

klokken 4 om eftermiddagen.

FREDSVEN

Picasso malede en fredsue,
hvid på blå bund, prægt naturalistisk,
hvor er den nu?

En due slog naturalistisk ned på plænen,
skønt ikke hvid og uden hnev.

Jeg forbandede idiot!
Automatisk sprang jeg ud ad døren
og larmede en høg væk,
allerede med en klo i den sprælende due.

Se de små børns store øjne i en klasse,
da jeg kom med den sårede due i en kasse.

Brevduen fandt hjem, har jeg hørt,
glad var jeg. Men over hvad?
Selv har jeg sat utallige duer til livs,
endog halve.

Valget er svært: automatisk fredsven -
eller automatisk hykler?
Svaret er let. Nøgleord: Rødder.

Pablo, hvorfor brød du ikke med traditionen
og malede en fredsgulerod.

ØNSKELIG ÆNDRING

Der er ingen fhv. industriminister
som pose dame,
Der er ingen fhv. sundhedsminister
i en seng på hospitalsgangen,
Der er ingen fhv. generaldirektør
med bajer udenfor København,
Der er ingen fhv. overborgmester
som flaskesamler på Hovedbanegården,
Der er ingen fhv. justitsminister
på bstanden.

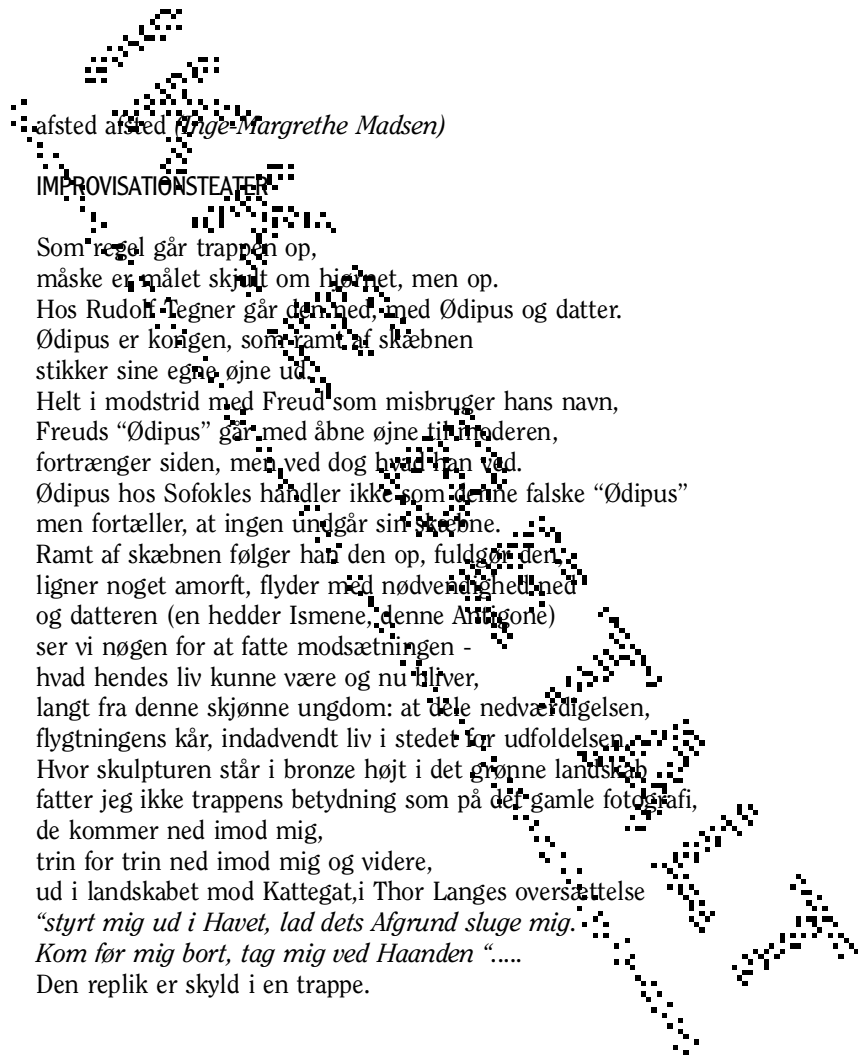
Altså må vi have flere udnævnt
til industriministre, vi har brug
for flere sundhedsministre, der
er plads til mange flere generaldirektører,
vælg straks flere overborgmestre,
lad os få rullende justitsministre.
Det vil klare mange sociale problemer.

REVOLUTIONSBAGEN

En utrolig dag,
Alle på overførselsindkomster blev trætte af kritikken,
trætte af de raskes og de ansattes misundelige snagen,
forlod hus og hjem, slog sig ned på gadehjørner,
stationer, under broer og i papkasser,
det rene London.
Tiggerskiltene kom op.
Pantefogderne knoklede rundt og tomte boer -
som selvfølgelig ingen auktionarius kunne komme af med.
Ingen sagde mere nej til sulteløn og uansvarlige arbejdsforhold.
Det gik hurtigt ned ad bakke.
Hattedamerne vidste ikke deres levende råd
for så mange menneskeskæbner.
Omsætningen faldt betragteligt, mange sektorer
som ringe i vandet.
Konkurser her og der og allevegne fik endnu flere på gaden.
En pragtfuld deroute!
Økonomiske teoretikere fik en stor tid.
Nye teorier måtte skabes på samlebånd
for at dække hullet i menneskelighed.
Mediernes nøglehistorie på dagen året efter var den med
parringen i papkassen.
Endelig kan den der arbejder
se lønnen for sin møje:
i andres nedværdigelse.

EN NATION AF DIGTERE

De digter allevegne, to og to, mange og alene.
De har særligt ør på, passende til aktiviteten,
men sjældent ens, reklamerer for hver sit, sig selv
eller fjern lande.
I skoven møder man dem, særlig om morgenen,
særlig om eftermiddagen, på alle byens stier digter de,
langs åer og kanaler digter de, de digter om alt.
Om aftenen er hel flok digtere
med røde lygter på ryggen ved at vælte mig.
Ved særlige lejligheder samles de
i tusindvis i storbyerne, man ser dem i fætte klynger,
de fylder et hel stadion, de kommer på TV om aftenen,
og ved en særlig lejlighed - det store Dignorathon,
sidder hele søndagen hele nationen
klistret til skærmen for åndeløst
at se den bedste, hårdeste, sejeste, vildeste, kærligste
blive kåret til vinder, med en krans af laurbær og
smækkys på stribe.
Alle dyrker de digte ved siden af arbejdet,
de generer sig ikke, med topmave eller ikke,
nogle kommer i eliten, bliver verdensstjerner.
Men min egen form tæller også.
Der er mænd og kvinder, det er
dreng og piger, rene børn, sammen og alene.
Her kommer en far på 35, foran ser vi sønnen på 8.
Børn har fortrin med digte, lander naturligt på rette fod,
rygraden endnu ikke ødelagt af skrivebord.
De svæver afsted foran de gamle, elsker
at købe det rette udstyr.
Gamle holder ud med det de har.
Intervieweren i radioen får rappe svar.
Der er bid i den gamle, selv om tænderne skæver.

afsted afsted (*Ange-Margrethe Madsen*)

IMPROVISATIONSTEATER

Som regel går trappen op,
måske er målet skjult om hjørnet, men op.
Hos Rudolf Tegner går den ned, med Ødipus og datter.
Ødipus er kongen, som ramt af skæbnen
stikker sine egne øjne ud.
Helt i modstrid med Freud som misbruger hans navn,
Freuds "Ødipus" går med åbne øjne til moderen,
fortrænger siden, men ved dog hvad han ved.
Ødipus hos Sofokles håndler ikke som denne falske "Ødipus"
men fortæller, at ingen undgår sin skæbne.
Ramt af skæbnen følger han den op, fuldgyldig den,
ligner noget amorft, flyder med nødvendigheden ned
og datteren (en hedder Ismene, denne Antigone)
ser vi nøgen for at fatte modsætningen -
hvad hendes liv kunne være og nu bliver,
langt fra denne skønne ungdom: at dele nedværdigelsen,
flygtningens kår, indadvendt liv i stedet for udfoldelsen.
Hvor skulpturen står i bronze højt i det grønne landskab
fatter jeg ikke trappens betydning som på det gamle fotografi,
de kommer ned imod mig,
trin for trin ned imod mig og videre,
ud i landskabet mod Kattegat, i Thor Langes oversættelse
*"sturt mig ud i Havet, lad dets Afgrund sluge mig."
Kom før mig bort, tag mig ved Haanden ".....*
Den replik er skyld i en trappe.

SKAMPLET PÅ KINA

Naturligvis gælder det om at bevare roen.
Jeg må erfare sindsbevægelser,
men ikke lade dem oversvømme hjernen.
Sindsbevægelser har sin egen logik,
sådan tilskyndes jeg at tiltale
den personificerede stormagt:

“Hør efter Kina, få fat i en oversætter,
så du kan forstå, hvad jeg siger.
Din overvældende folkemængde
berettiger hverken folke mord eller

eller kulturdrab.

Tibet er en selvstændig kultur,
og din udryddelsestaktik vil pløje

fra nu af og flere årtusinder bagud.

Du kan ikke dække dig bag,
at Irak indlemmede Kuwait,
USA udryddede den indianske kultur,
Romerne spredte jøderne
eller at Tyskland gassede dem.

For ikke at tale om Sovjets tvangsunion.

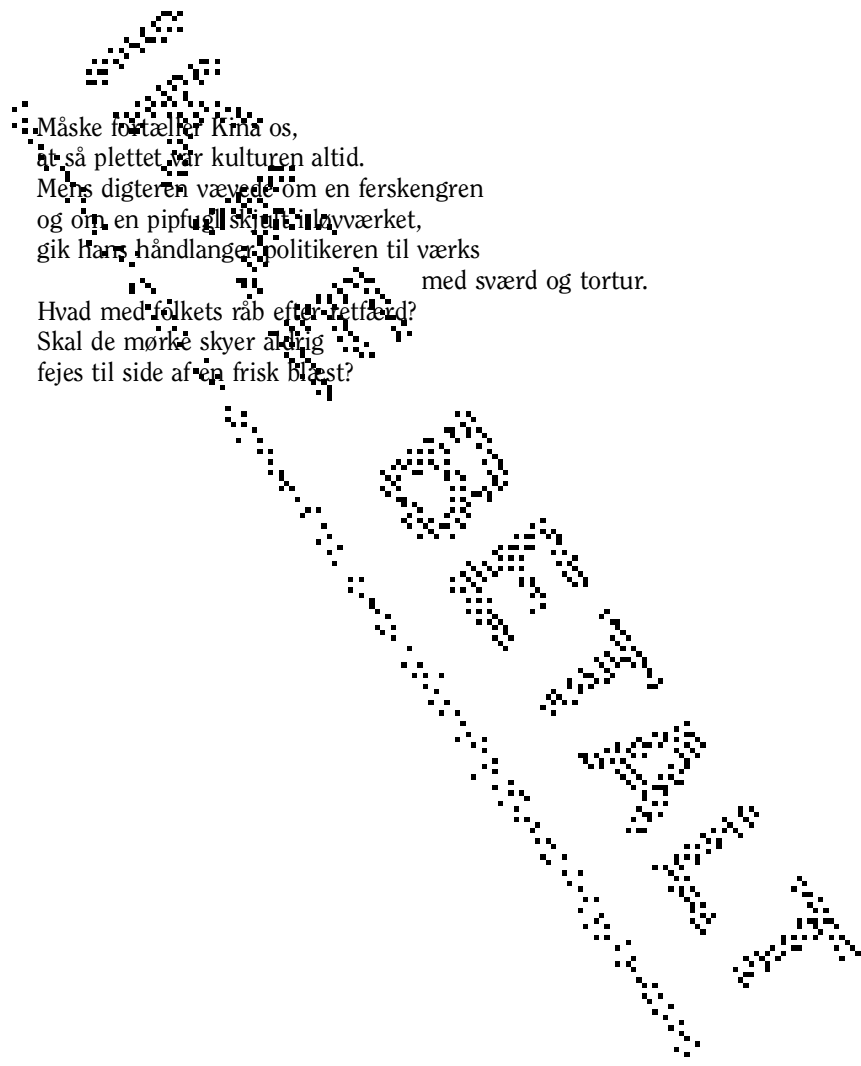
Jeg må tage under overvejelse,
om jeg skal ophøre med at indføre notater
på dette gule papir i et kinesisk hefte.

Hvad skjuler der sig mon på de uskrevne blade
af historieforskninger og juridiske rævestreger
for at nægte Tibets ret til selvstyre

og religionsfrihed.

Skam over Kina!

Så længe Tibet invaderes og mishandles.”

Måske fortæller Kina os,
at så plettet var kulturen altid.
Mens digteren vævede om en ferskegren
og om, en pipfugl skøj på lavværket,
gik hans håndlanger politikeren til værks
med sværd og tortur.
Hvad med folkets råb efter retfærd?
Skal de mørke skyer aldrig
fejles til side af en frisk blæst?

HILSEN TIL JER DER LEVER EVIGT -

Jeg troede du var død, sagde hun,
hvad skulle jeg svare?

Idag hvor vinden er nordnordvest

er jeg i hopla til svar:
ikke endnu!

Siden jeg var fire år og farmor døde
har jeg selv vidst det. Det nye
er omgivelsernes signal: Vi ved det godt.

Det forskrækker den der skal leve evigt

at sådan går det nogle, de bliver

afbrudt, trods alle forbedringer

mens de bander over at det trækker fra vinduet

aser med at komme op ad bakken,

er på vej ind i bilen efter en lang tur,

bare skulle have en svømmetur,

skulle på indkøbstur til Estland,

var på vej hjem efter flere års udlændighed,

var på vej til Grønland for at fejre juleen,

stod op en morgen og satte vand over.

Pludselig løber linen ud mellem hænderne på dem

det forventede chok breder sig

som linjer i lokalviserne,

hvordan kan vi dog udnytte den energi lidt før?

I som ser tilbage på dette århundrede,

ja og så mange andre, I må have set det.

Sneen danner en pause i mørketiden,

kærligheden kommer ud af mørket,

klæder sig i rødt i den flygende sne,

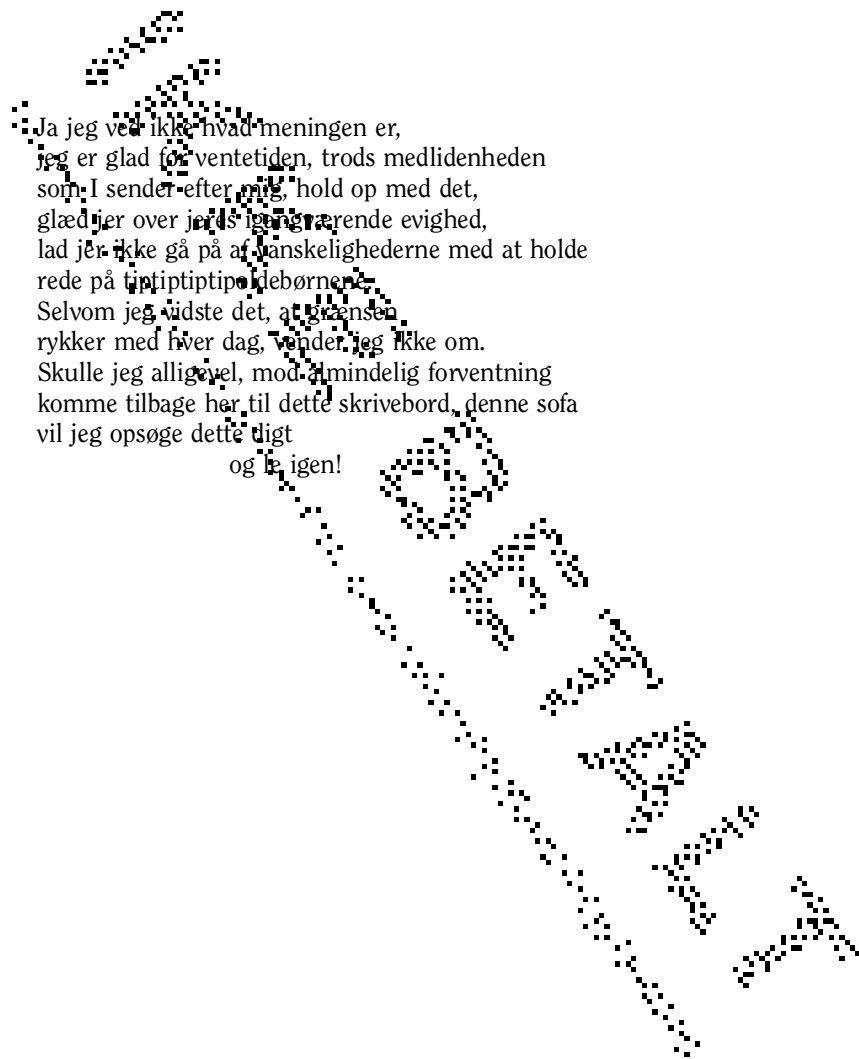
mærk jeg er her endnu.

Fuld af livsappetit svulmer jeg,

kaster mig over hverdagen

og møder spørgsmålet: Jeg troede du var død!

Ikke endnu!

Ja jeg ved ikke hvad meningen er,
jeg er glad for ventetiden, trods medlidenheden
som I sender efter mig, hold op med det,
glæd jer over jords langvarende evighed,
lad jer ikke gå på af vanskelighederne med at holde
rede på tiptiptipdebørnene.
Selvom jeg vidste det, at grænsen
rykker med hver dag, vender jeg ikke om.
Skulle jeg alligevel, mod almindelig forventning
komme tilbage her til dette skrivebord, denne sofa
vil jeg opsøge dette digt
og læse igen!

FOR
RE
B
A
H

FRANK **II** MARY MAY

FOR BIRTH

BOGREOLERNE

Jeg var 4 1/2 år gammel
da Farmor døde.
På vores sidste tur
plukkede hun en buket lyng
ved Sortemoen.
Jeg fik lov til at vælge
og fik en schæffelhund
hos Serkræmmeren
afgjort Arnbis
her i bogreolen
ved siden af Farmors billede.
Hvorfor de gråd, forstod jeg ikke.
Den manglende forståelse
prøver jeg at genfinde,
den må være der,
jeg så noget andet.

Her kommer mere
af samme skuffe:

I Farmors bogreol
stod der bibler, tykke brune,
opbyggelige kristne skrifter
med kors bagpå i guld.
I biblerne stod Farfars navn.
Farfar havde også doktorafhandlinger,
om hvad ved ingen.
Ved bouppteckningen
efter sin svigerfar
stod han på gårdspladsen
mens alle valgte og vragede.
Ville han da intet have?
Han bøjede sig ned
og tog en spand uden bund.
En malke-spand af kobber,
som med en ny bund
hele min barndom
rummede familiens breve.

Vi kunne ikke finde Pappas sokker,
da vi havde flyttet ham på plejehjem.
Han forstod alt, kunne intet sige.
Lo og rystede på hovedet.
Da han var død
fandt vi dem i køberspanden.
Jeg havde taget brevene.
da Mamma døde. Måtte jeg det?

Farmors bogreol husker jeg ikke,
jeg tænkte mig til den.

Omgærdet af bogreoler
ligger jeg i sengen.
Jeg har bogreoler i køkkenet,
på toilettet, i gangen,
Jeg har bøger på altanen,
i papkasser under bordet,
i papkasser langs reolerne her,
i kælderrum 1 og 2,
i Kristines garage.
Under skrivebordet en samling
78'ere, f.eks. Louis Armstrong,
Harry Brandelius og Danny Kaye
og lurmusik.

Kender du en spånkurv?
Jeg samler på dem, de hænger på væggene,
står stablet i hjørnerne.
Jeg dækker tapetet med billeder,
der er 60-75 numre i kataloget. Hannibal Sehested
afbildet 1650. Adrian van Ostade,
Käthe Kollwitz,
postkort og familie billeder.
Hohlenberg og Morten Schjødt,
keramiske relieffer af
Eigil Hinrichsen og Gocken Jobs.
Lars Thoning har malet spånkurven
med brød i og fisk på bordet,
der er bogmærke i salmebogen
ved bespisningen af de 5000.

Hvad er der i posen?
I pudset på væggen
ser jeg et ansigt.

Hohlenbergs litografi af en dreng
31 cm x 28,5 cm

troede Kert var mig:

Ej H. fortalte han hed Allan.

På fotografiet smilet Hohlenberg,
skønt han erklærede at et fotografi
er en forærmelse.

Under det vinker
død og borie.

Hjalmar 3 år til mig
mens jeg fotografere.

Det andet, 12 år senere
på ferie på Rustorp, Blekinge
med skygger fra bladene
i ansigtet, sfinksagtig.

Jeg ville beskrive bøgerne.

Jeg har glemt hosten, hovedpinen
til jeg får et anfald: host! host!

2 hylde med tegneserier

Anders And dominerer.

jeg er tørstig og sulten.

Hver eneste centimeter

en Pandoras æske.

Denne kurv fra Zululand
hentet på den jyske vestkyst
i øsende regn.

Hvad er denne snor?

Faldet af ryggen af den svenske salmebog
fra 1845, som jeg valgte ikke at nævne.

Min første bogreol hænger på toilettet.

En brunbejdset kasse med en hylde

på midten, altså to hylde plus ovenpå.

Min bror Arne lavede den til mig.

Han startede som tømrer.

Jeg ville have skrevet:

ligesom Jesus.

Sådan noget synes han ikke er morsomt,

det går ham lige til hjertet,
derfor holdt han op som tømrer.
Den hænger på tojlet
med gamle numre af Skalk, Det Bedste,
Hvem Hvad Hvor, Pears Cyclopædia,
Albert Engstrøm. Et krus
med blå blomster, souvenir fra Delft
som jeg købte på Vinkeve.

Pappa havde to bogreoler
i den fine stue. Bag skrivebordet
masser af romaner.
De finere indbundne stod i bogskabet
bag glasdøre. Jeg var vist
ikke begyndt med papkasser
da Pappa levede.

Bøgerne i bogskabet
nogle af dem
står endnu på deres plads
i Kurts fine stue i præstegården.
Der passer de.
Phileas Fogg følger med i tankerne
som han står på det gamle xylografi,
klar til afrejse. Var der et bogskab
bag ham?
Stig kom verden rundt, han har den nok.
Mit eksemplar er fra et loppemarked.
Nej der er ingen reol.
Hvordan skræede Pappa
henover alt det engelske
når han læste op
og man sad på armlænet
til øreklapstolen?
"Sine veksler betalte han
regelmæssigt a vista."
Det kendte Pappa til
ikke at gøre. Den ene veksel
afløste den anden i
tidens risikofyldte kassekredit.
Og Jean Passepatout
hvordan lød han i Pappas mund.

På side 12 endelig
bøgerne: Ingen!
"thi Refortklubben
stilled jo hele de Biblioteker
til hans Disposition, det ene
helliget Litteratur, det andet
Retsvidenskab og Politik."
Heraf mit billede i hovedet:
en opmarch af bogske som vort.
Dog som det skulle vise sig
blev jeg mere optaget af bøger
end af bogske.
Min anden reel
lavede Arne også
en hylde mere og lyst lakereet.
Tænk at få sådan en gave.
At arrangere bøgerne
efter betydning og sammenhæng.
Den første bog jeg læste selv
fik jeg af Arne: Søren og hans kammerater.
Min egen hverdag
kalkeret i en bog, bildte jeg mig ind.

Da jeg flyttede til Aarhus
for at læse statskundskab
måtte jeg have en reel mere
og valgte en gammel, lyslakereet
på fire klodser, den ene gået løs
så prisen var derefter, hyldeerne var lange.

40-50 heste står på marken,
store kroppe tæt på,
mit humør vokser som ved magi
og forelskelse.

I en thepause læser jeg
anmeldelser i dagens avis:
bøger af F.P.- Jac og Arthur Krasilnikoff.
Jeg har desværre ikke noget ondt
at sige om nogen af dem,
selvom de bor tæt på.
A.K. har jeg aldrig set, aldrig læst.

Jeg husker han havde skrevet
en tak i gæstebogen på hjerteafdelingen.

Med lys midt på dagen
er PH's UFO skippet ind,
af håndøren mens jeg spiste,
hænger aktivt stille.

Ægteskabsreolerne i ubehandlet
lyst fyr eller gran,
"mine eller dine" ikke mere gode.
Selv konstruerede jeg en stigereol,
som Arne lavede hylder til.
Denne stigereol lavede Arne helt igennem
men efter mine ideer
med plads til store mapper,
plads til to rækker bøger
på hver hylde.
En anden Arne har forlænget dem,
så de når loftet også her.
Spørg mig om væghylderne:
dem har jeg selv lavet,
to hølvede brædder og
et skinnesystem,
plads til store bøger.
Mariannes gamle hvide reol
står i køkkenet, koger med bøger
der i lang tid lå i kasser:
Luther, Augustinus, folkeminder,
alle de bøger om Tycho Brahe
jeg ikke har læst.

Tanken om det hus
hvor mine bøger, mit arkiv,
mine udklip er anbragt
i reoler bag glasdøre:
først skulle jeg jo tjene pengene
og det har jeg altid kæmpet mod.

Dette herlige hul mellem bøger
minder mig om en hule i spånerne

i spånladen på kurvefarikken.
Affaldspånerne blev hakket
i småstykker af 8-10 cms længde.
Om efteråret nåede de taget i laden.
Vi gravede huller i dem,
dybt ned. En sprække i væggenes brædder
gav lys.
Stig eller Lemart lovede nok rebstiger,
jeg gravede ikke så dybt.
Spånerne pakkede sig tæt sammen,
alle var de forskellige.
Vi skrev på spåner.
Derfor Sune kan jeg lide
ubehandlede fyrretræsreoler.
Spånerne var let fugtige.
Spritkarl gravede ikke hule,
han lagde sig ovenpå og trak
frakken op om ørerne,
når han havde talt mønterne.
Hans sårede ben stak ud
under frakken i søvne.
Her ligge jeg og vander mig.
Kurt Knald havde givet ham arbejde,
han ville ikke have det, var gartner
men noget med konen havde knækket ham.
Tilfældigt tager jeg en bog ud:
En Skolastiker og en Bibeltholog fra Norden,
af Fr. Hammerich 1865 og
Anders Sunesen er skolastikeren.
Dette eksemplar har tilhørt Ludwig Wagner.
jeg bilder mig ind at kunne se
at tilskriften er fra 1800-tallet
men morsomt er det, at det hed Spritkarl:
Ludwig Wagner.
I fordums dage havde en borg Brattingborg
stået på Ivø, men var sunket i søen til straf
for sine beboeres synder.
Nu fandt Anders Sunesens tjenere engang
store summer penge på stedet,
hvor borgen havde stået. Da de dog snart
misbrugte dem til frådseri og drukkenskab
forvandlede han dem ved sine bønner

til sten.

Frådseri forbanded jeg ikke med Spritkarl.

I sit tidligere liv, her, eller i forrige århundrede
kunne han have ejet den bog.

I Luthers katekismus, som stod blandt romanerne,
lå Mamma's betegnelse

“med godkendt berømmelse” og den slags.

Hun læste kogebøger, aviser, blade
næppe en roman, selvom Lennart forsøgte
at pådutte hende Morten Korshus.

Hun gik i biografen.

Det morede fru Fich sådan
at jeg havde inviteret Mamma
med til “Mød mig på Cassiopeia”.

Det blik de sendte hinanden
de to mødre.

Kl. 2 er jeg så frisk
at jeg tænder for computeren.
Kuglepen og pc'er
som kajak og et slagskib.

Scanner endnu ikke
kapabel at fange disse
tråde fra hver bog, som krydser rummet.
Her skrev Rubow sit navn foran,
bagi har jeg limet brevet fast
han fik fra oversætteren, forfatteren
Nils Møller, Bjælkestuen, Humlebæk,
6.6.31: “Kære her. professor”.
Aha, han skrev navneord med småt i 31.
Det er Shakespeare for folket
og Rubow skrev sit navn 26. 12. 09.
Da jeg fandt dette eksemplar
forsvandt det, som jeg for Hamlets skyld
havde købt i Helsingør.
sidst i halvtresserne, på en opkrævningstur
for Pappa, jeg tog mig den frihed.
Der fandt jeg et hjørne af Shakespeare,
friskt og direkte, ikke i

'Öhlenschlaegersk manér'
netop som det var oversætterens
erklærende hensigt så mange år før.

Jeg vil skænke mig et sæt vignetter
fra Holbergs Brevbøger
København, 1765.

Kataloget har jeg i hovedet,
enkelt som Harcks
med 4000 numre vel lidt tykkere.
Synet og lukommelsen leder vej,
på nettet må man kaste systematisk,
jeg dyrker tilfældet systematisk.

Jeg har mapper, der ikke er ikoner
men fulde af billeder, avissider,
gamle stik, kunst, lay-out kunst,
det andre vrager.

Den ene tager en dag at åbne
fra kl. 9 - 16 og du
har ikke set alt.
Som spånerne
kan den en dag gå i fyret
men jeg anbefaler Grafisk Museum
i Odense.

En stigerøle til leksikaer
og andre storværker
er lyst træ fra IKEA.
Over døren en rund kurv
af Arne af lærkespåner,
en vævning med hellige tre konger,
et lille maleri på træ: en fugl,
en fugl i vinduet i fire træsorter,
Farfars pæretræ og andre,
Frihedens fugl på gulvet,
i øverste vindueshylde: hans første
træmand fra skoletiden.
Indenfor døren et foto af Nanna
af Hinrichsens relief
som hænger på Rådhuset: en mand

som laver spånkirve. Det er Arne.
I Gjethuset en lille stand
med Hinrichsens krukke, han er død.
Jeg købte en krukke af Christa Julin
med fletmønster.

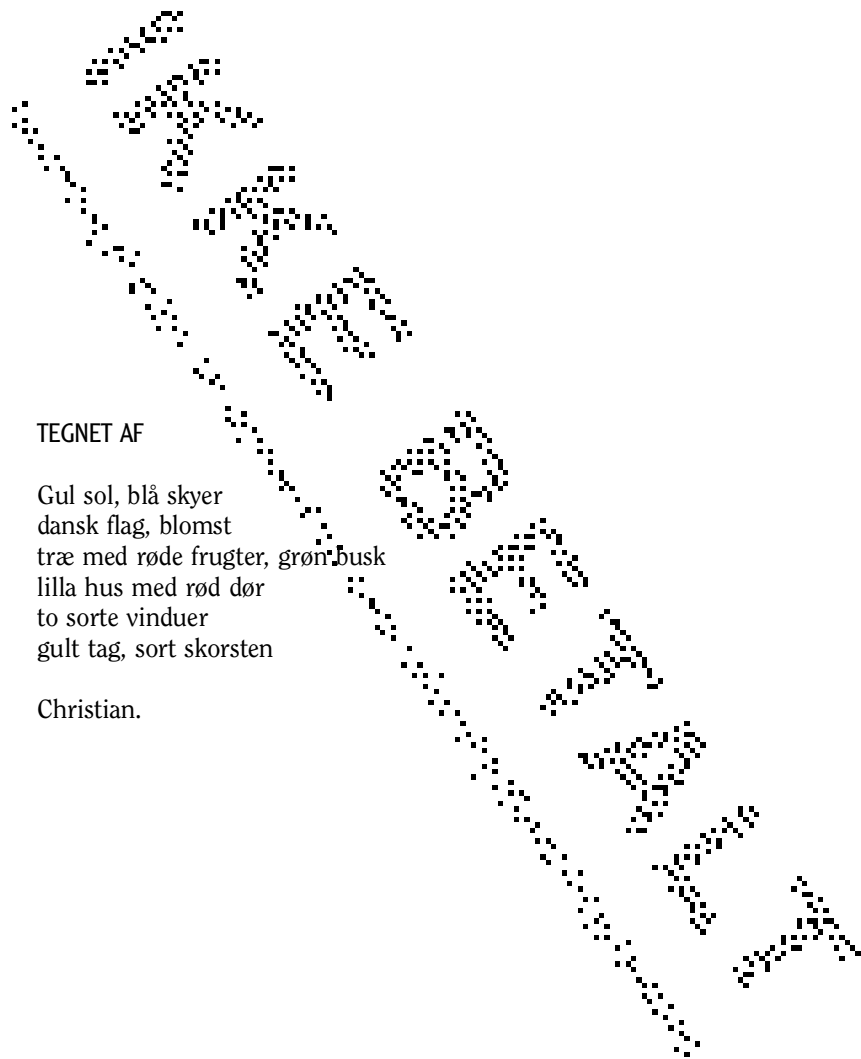
Kære brykasse,
jeg vil godt have et råd:
Hvordan får jeg plads
til alverdens bogreoler
når min lejlighed er på 39 m²?

Mit Hinrichsen relief
en trappe som runder et hjørne,
der må være masser af plads
lige om hjørnet.

FORGOTTEN

III

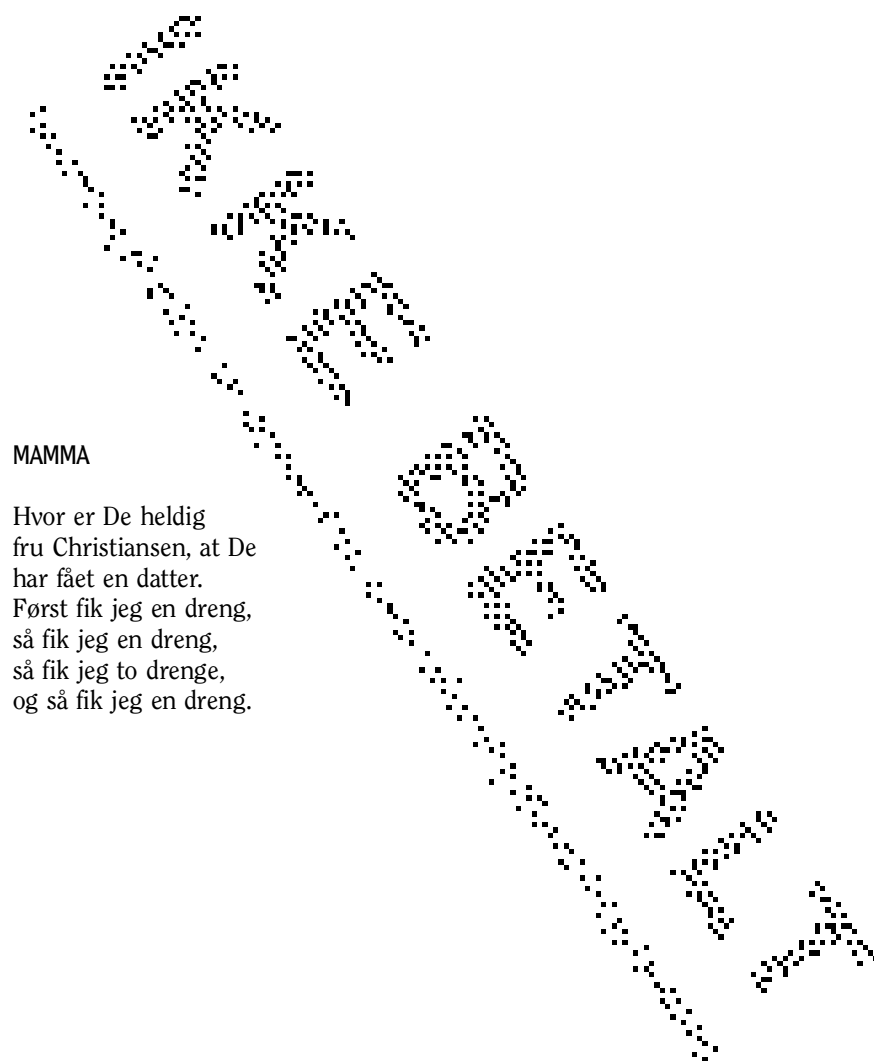
FOR BIRTH

TEGNET AF

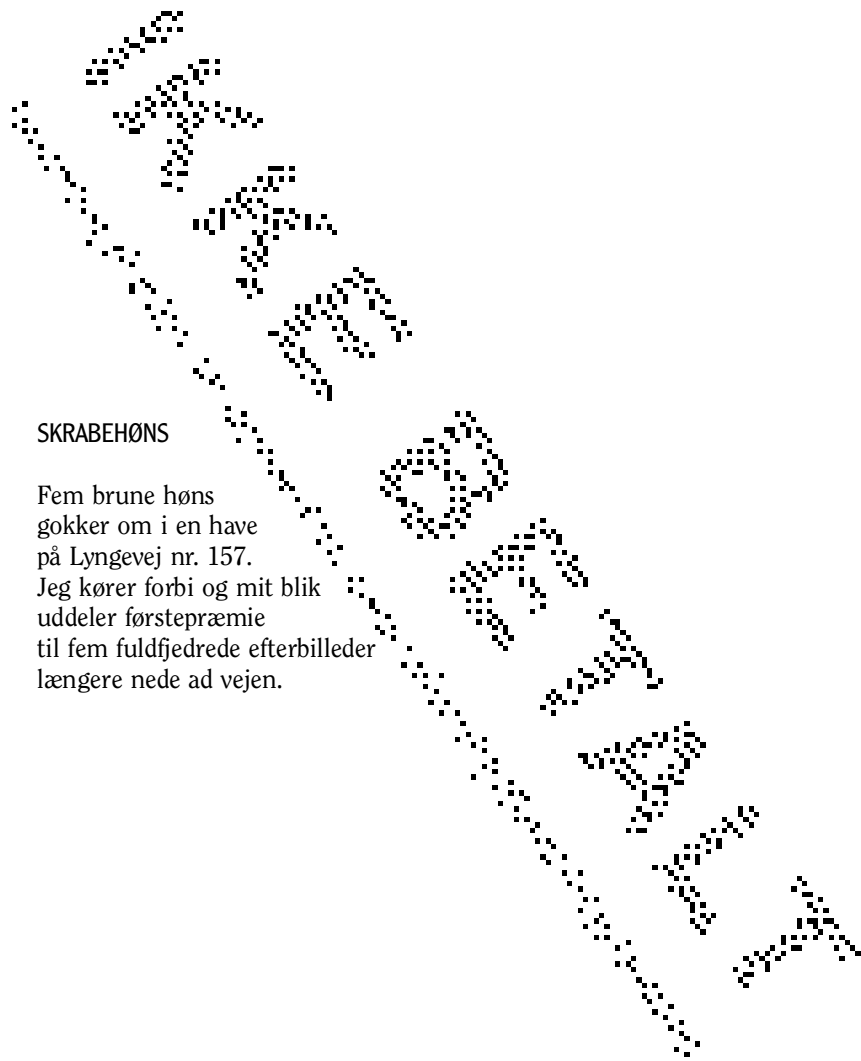
Gul sol, blå skyer
dansk flag, blomst
træ med røde frugter, grøn busk
lilla hus med rød dør
to sorte vinduer
gult tag, sort skorsten

Christian.

MAMMA

Hvor er De heldig
fru Christiansen, at De
har fået en datter.
Først fik jeg en dreng,
så fik jeg en dreng,
så fik jeg to drenge,
og så fik jeg en dreng.

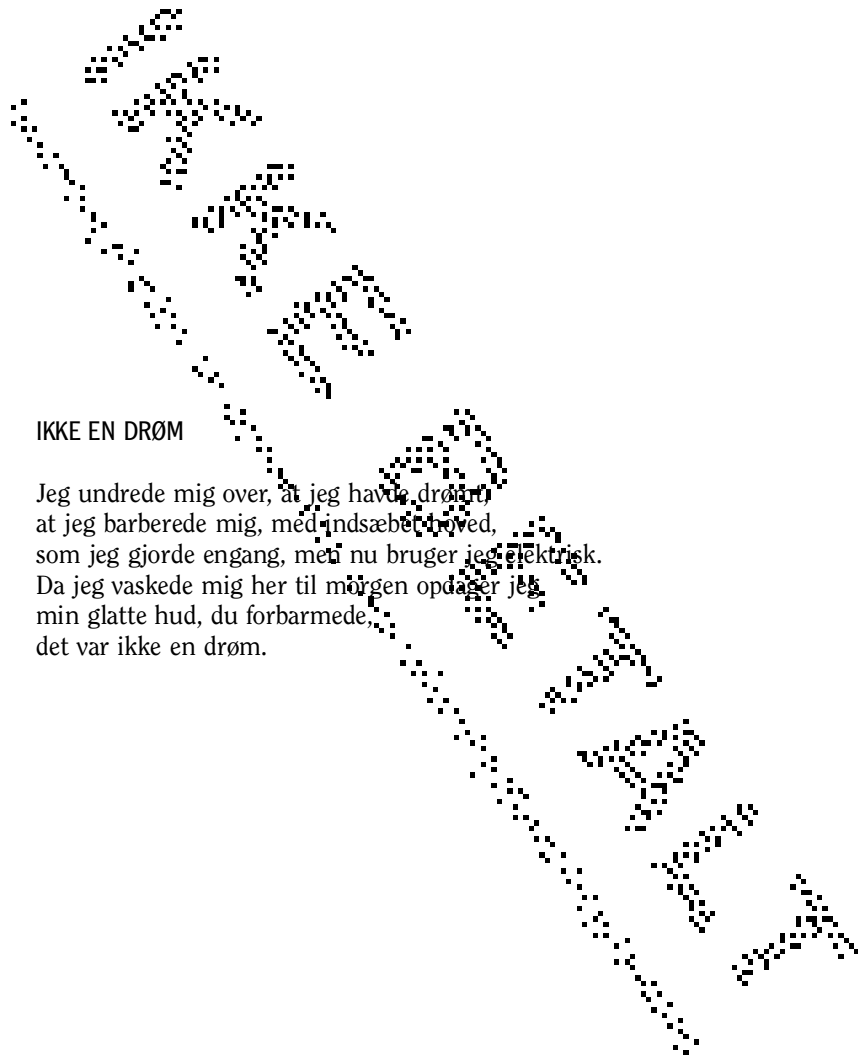
SKRABEHØNS

Fem brune høns
gokker om i en have
på Lyngvej nr. 157.
Jeg kører forbi og mit blik
uddeler førstepræmie
til fem fuldfjedrede efterbilleder
længere nede ad vejen.

SOM SOMMER

En spejlblank fjord
en sommermorgen,
sover jeg eller er jeg vågen?
En fiskekutters svagt dunkende
motor over fjord og land,
sådan mindes jeg
den naive maskine,
da jeg halvvågen vugger i søvn igen,
med hjertet bankende
af forsigtig kærlighed.

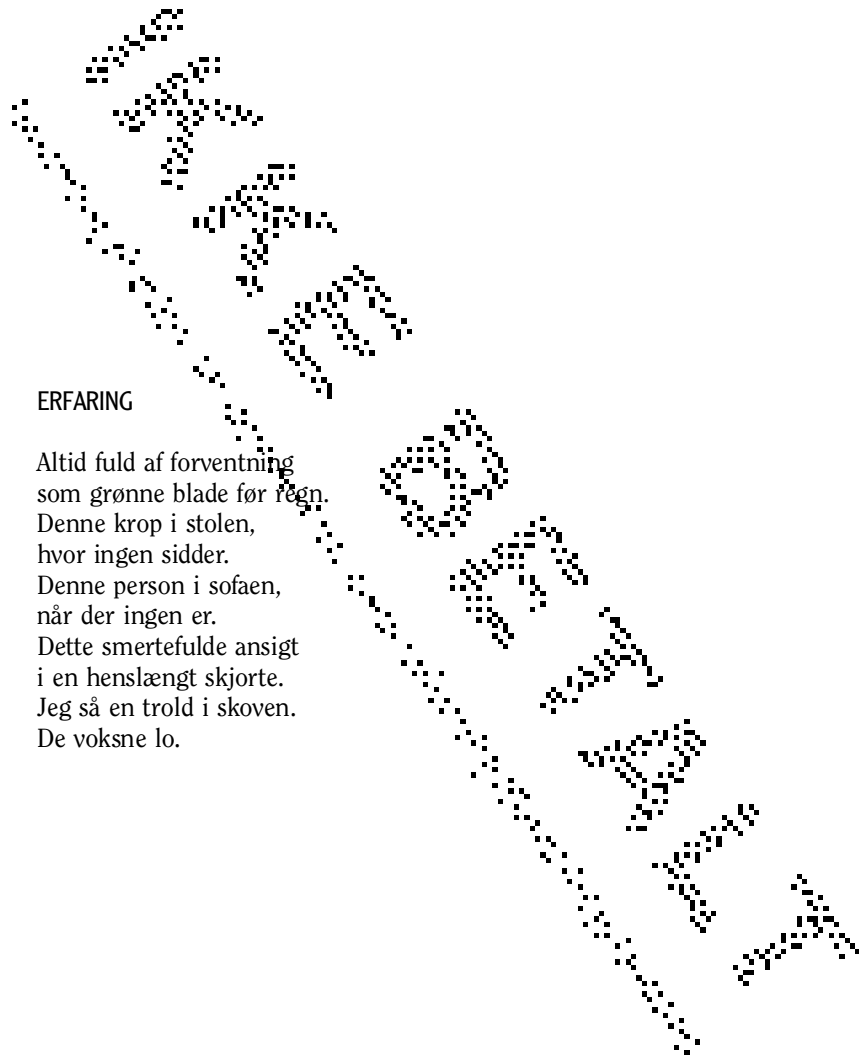
IKKE EN DRØM

Jeg undrede mig over, at jeg havde drømt
at jeg barberede mig, med jndsæber hoved,
som jeg gjorde engang, men nu bruger jeg elektrisk.
Da jeg vaskede mig her til morgen opdager jeg
min glatte hud, du forbarmede,
det var ikke en drøm.

AFHÆNGIG

Var jeg blevet liggende
i sengen lidt længere
var flere af de store verdensproblemer
sult, krig, miljø og misundelse
blevet opløst i sine bestanddele
sat på formel og løst.
Døddrukken af hverdag
jagtet af hverdagsdelirium,
steg jeg op, straks jeg vågnede,
lod utilgiveligt storværker fordampe
for øjnene af mig.

ERFARING

Altid fuld af forventning
som grønne blade før regn.
Denne krop i stolen,
hvor ingen sidder.
Denne person i sofaen,
når der ingen er.
Dette smertefulde ansigt
i en henslængt skjorte.
Jeg så en trolde i skoven.
De voksne lo.

GAVEN

Ikke hvad jeg ser,
noget jeg hører,
noget jeg føler
på læberne, i munden, i næsen,
en vrede, som ikke ved noget
om Illiaden, ord som er født i skygge,
spejlvendt liv, er der noget at sige,

da, da måske et syngende
hoved, ikke i havet men på cykel,
ikke på de skrå brædder, men på kirkegården,

da, da måske som en voksende sten
omformuleret til skulptur,
et istidsvæsen midt blandt os,

et udenfor tid,
det samme som samme tid
og altså altid nu-tid
og selv da, da
bedrageriets gave, hesten i Troja
eller nødhjælp til Sarajevo,
med nederlaget som bevis
ved udgravninger årtusinder efter,
da, da mødes vi.

TRE BLADE OM EFTERÅRET -

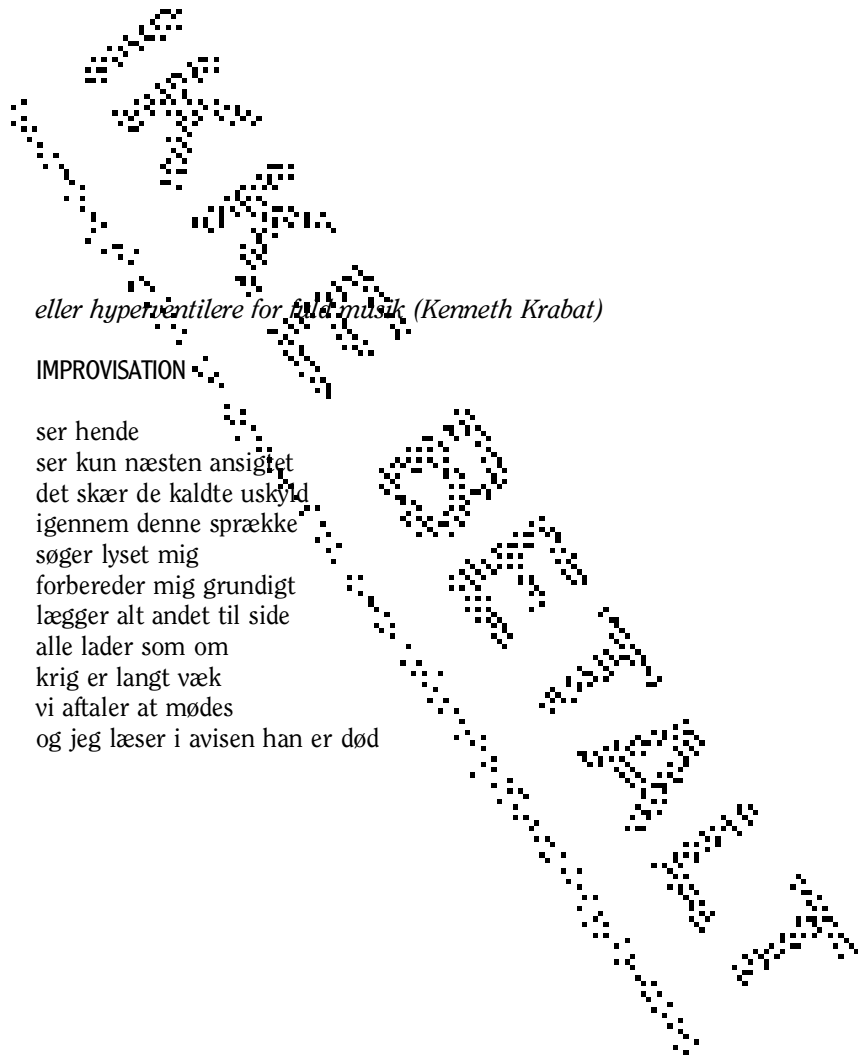
Tre blade alene tilbage på det vældige vandrøddetræ holder tæt sammen, forenes om at se mig skrive dette ned, for at blive hængende synlige for en teoretisk set umulig bevidstheds opmærksomhed.

IMPROVISATION

Det er stadig det mest nærliggende
at tage sig en blyant som skriver.
Jeg en dansker, trods mit svenske navn,
læser et brev fra en svensker, skrevet
på fransk, oversat til engelsk, skrevet
til en franskmand, hvor svenskeren siger nej til at skrive
forordet til franskmandens udstillingskatalog
og franskmanden siger tak og bruger hans nej som forord,
og jeg tænker over
den mening nogen har: at al oversættelse
især af poesi, er principiel umulig.
Jeg ville for tre måneder siden skrive
et digt at komme i poesi online,
jeg skrev det aldrig.
Professoren er meget streng mod et lille vers,
som han ikke opdager bæres af en lille melodi,
han kalder det en stump havareret poesi.
Følg ruten på kortet men før kortet
var der kun vejen.
Måske er det ikke bogen og forfatteren jeg husker,
men den knap, der blev trykket på.
Måske var det ikke malerens motiv, der greb mig,
men den farve, jeg antog.
Jeg gør i dette øjeblik et brud på rationaliteten,
bureaukratiet, overlevelsestrategien, mens
sprolegemet gemmer sig i hunkøn.
Skønt lampen blinker ringer radiatoren ikke.

eller hyperventilere for ~~fuld~~ musik (Kenneth Krabat)

IMPROVISATION

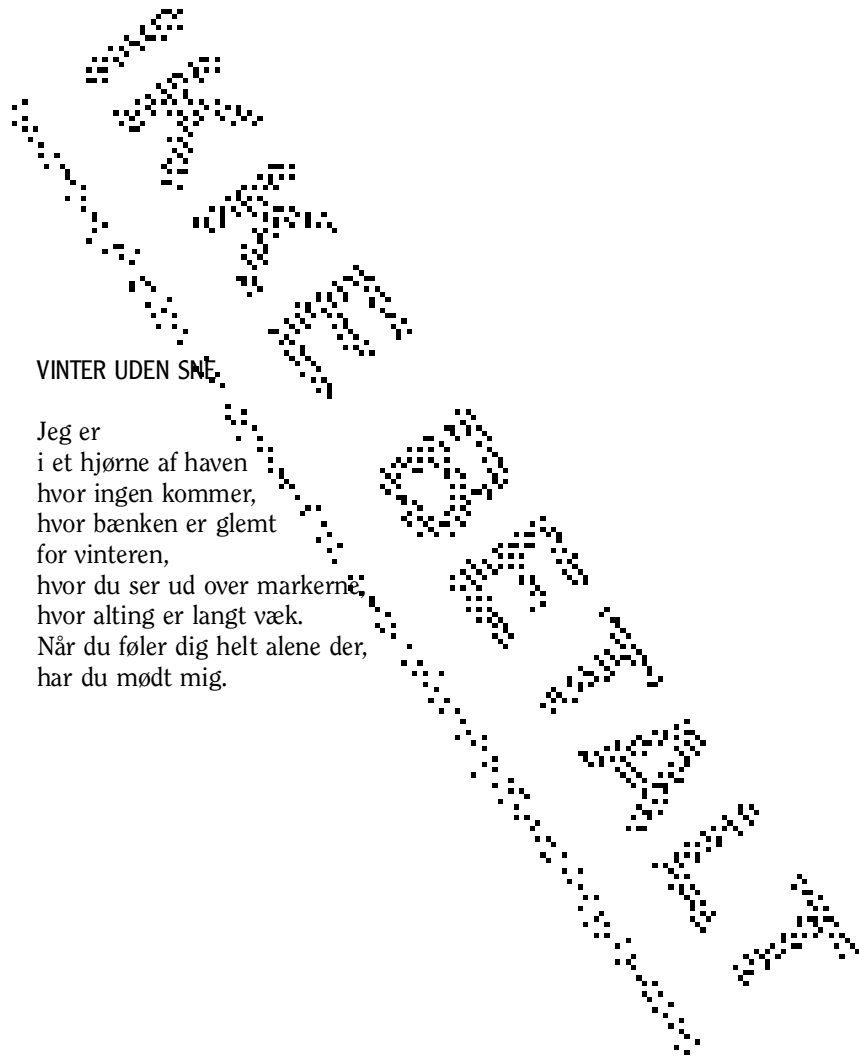
ser hende
ser kun næsten ansigtet
det skær de kaldte uskyld
igennem denne sprække
søger lyset mig
forbereder mig grundigt
lægger alt andet til side
alle lader som om
krig er langt væk
vi aftaler at mødes
og jeg læser i avisen han er død

*måske smiler hun til mig når hun når herhen
(Kenneth Krabat)*

IMPROVISATION

Jamen herregud, det er jo mig selv,
der for et par år siden kom og gik
henover parkeringspladsen,
det ser meget ubekymret ud.
Hun, på vej mod firs, taler til mig på seks og halvtres
og siger: Jeg kan bedst huske dig
der i klapvognen, i din strikkede sparketragt -
den går du ikke så tit i mere vel?
Nok seks år, endnu knapt vågen, og som jeg tror
en sky pige, siger med antydningen af et smil:
Hvad er frækkest: røv, sut eller pik?
Jeg kan huske mange ting,
jeg siger ikke alt.
Tiden klæber til sproget:
Er det arv at indløse afdødes lotto gevinst?
Er det sexchikane at holde på gamle medarbejdere?
Der skal to til en god kop kaffe.

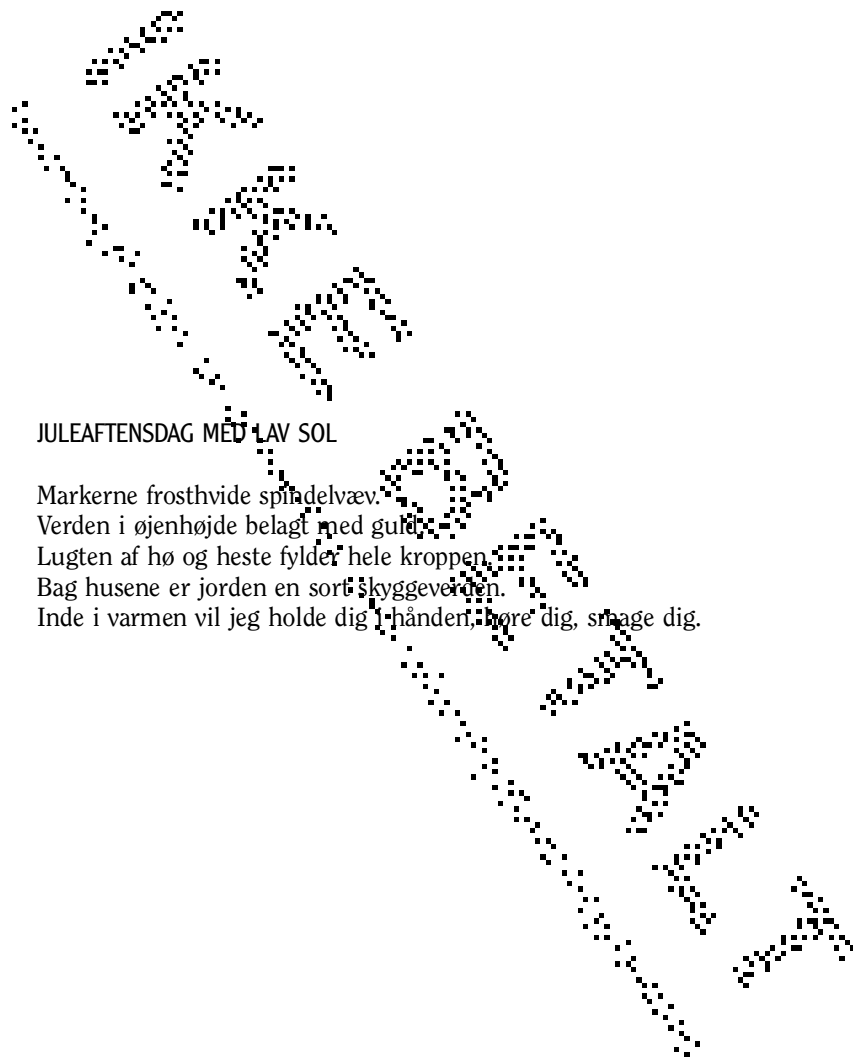
VINTER UDEN SNE

Jeg er
i et hjørne af haven
hvor ingen kommer,
hvor bænken er glemt
for vinteren,
hvor du ser ud over markerne,
hvor alting er langt væk.
Når du føler dig helt alene der,
har du mødt mig.

LIVSVIDNE

Før jeg blev født,
var det morgen hele dagen.
Der var alle mulige tegn på liv:
røg fra en skorsten,
fodspor i sneen,
et ur der tikkede,
en let vind i vimplen,
men ikke et menneske at se.
Derfor blev livet for mig
ikke et spørgsmål om at sætte fodspor
men om at være fodspor.

JULEAFTENSDAG MED LAV SOL

Markerne frosthvide spådelvæv.
Verden i øjenhøjde belagt med guld.
Lugten af hø og heste fylder hele kroppen.
Bag husene er jorden en sort skyggevejen.
Inde i varmen vil jeg holde dig i hånden, høre dig, smage dig.

SOM PUBLIKUM, REVET MED

Som publikum, revet med
af toner, minespil, gangart
vågner jeg først op uden for hegnet
af drømmen: Hvad har jeg gjort?
Hørte jeg noget? Hvad så jeg?

Sommetider kommer der ansigter,
af forlængst afdøde, men tydelige
genkaldelser og mange: utydelige.
Nogle gange et helt klasseværelse
eller hele festpladsen.
Det svier i mine øjne.
Horisonten på ruden fotografisk glasplade
synlig fra negativ til positiv.

Er du helt alene?
Før taler jeg ikke,
stritter imod publikum,
billedet kan ikke spredes,
det forsvinder mens jeg ser
dig revet med af bevaringsprocessen.

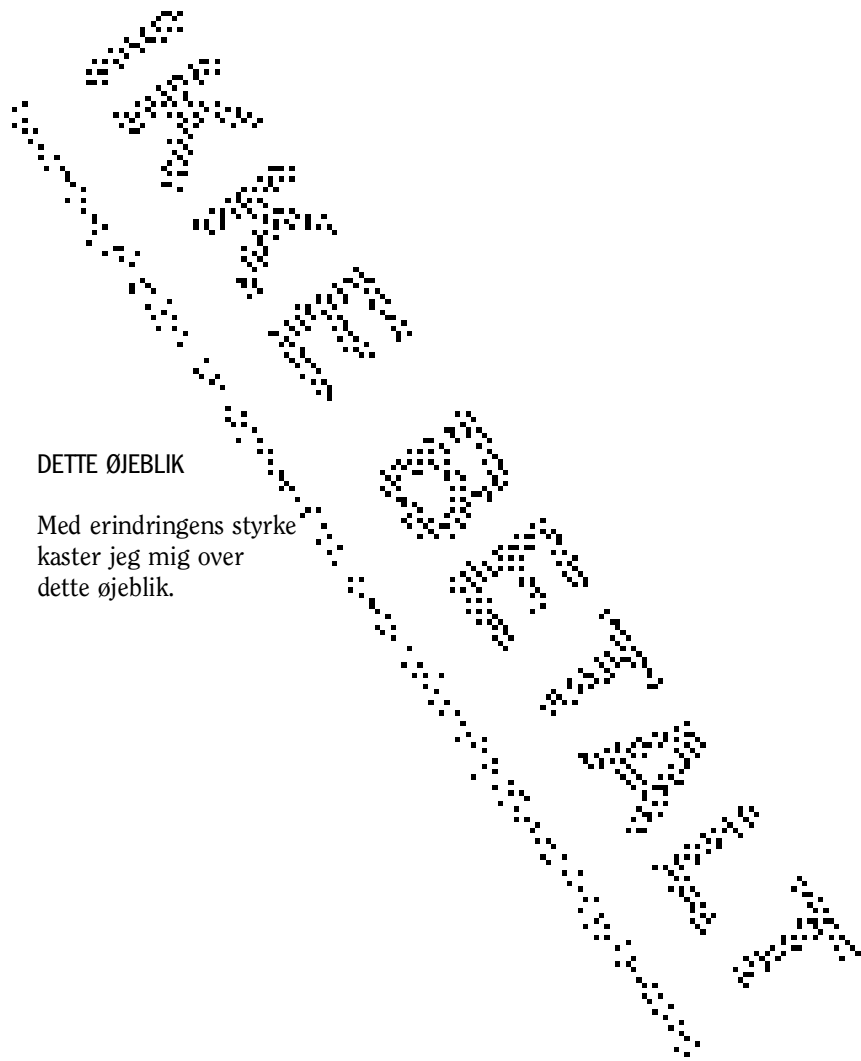
BEGYNNELSER

Du må gerne sige det modsatte,
men der må ikke være tvivl.
Jeg fik hørt afrikansk musik.
Jeg nåede ikke jazzfestivalen.
Hvem vil ikke gerne.
Selvom der er strøm på skyerne.
En gruppe heste samler sig på marken.
Alt hvad du har læst bliver fremkaldt en dag.
Hvad gjorde du med det?
Alle blikke som mødtes fremkaldtes.
Hvad betød alle de oceaner?
It's a miracle.
Det kunne være morgen nu.
En perlekæde skal passe til din hals.
Venedig er en drøm.
Da jeg læste hvad Fröding havde skrevet i avisen.

AVISDIGTET

Mandag skrev avisen om det gode.
Tirsdag skrev avisen om, at det gode havde sine mangler.
Onsdag skrev avisen, at mandagens gode er direkte farligt.
Torsdag skrev avisen ikke et ord om det gode eller det farlige.
Fredag skrev avisen, at det gode alligevel var godt.
Lørdag skrev avisen, at det gode igen var farligt.
Søndag skrev avisen historien om historien.
Mandag skrev avisen om det onde.

DETTE ØJEBLIK

Med erindringens styrke
kaster jeg mig over
dette øjeblik.

'Dagens digt' var for mange år siden en daglig udsendelse i Danmarks Radio. I Sverige havde de en lignende rubrik - og jeg mindes at en kendt forfatter kaldte den 'Dagens snøft'. Måske var det også derfor den danske version døde - at oplæsningen virkede altfor patetisk. Som barn havde jeg nu ingen indvendinger mod den - den var god at skrælle kartofler til.

Bortset fra det var det da en god ide - som burde udvikles i stedet for at dø.

Her er mine bud på 'dagens digte'. Det er improvisationer over et tema i dagen som har virket stærkere end andre. Det er ikke dagbog - men snarere en tematisk svingen omkring det samme punkt - det punkt som gør hver dag ny.

Det er klart, at det punkt kan være andet end et digt. Oftest er det møde mellem mennesker. Det kan være en installation. Det kan stå på vejen.

Der stod skrevet med lyseblåt kridt på vejen foran et nysort område: 'Pas på! Ny pålagt asfalt! - og nogle meter længere fremme inde på fortovet med lyserødt kridt: 'Pas på! Løbske elefanter.' Altså kommunen havde udført nogle inspirerende lapperier. I lang tid har de forudgående lapperier været formet som kinesiske skrifttegn. Jeg kunne da genkende det som betyder 'mand'. Efter mange overkørsler er det blevet forfladiget til ukendelighed.